

האמונה הפשוטה 2

נפש בסי"ז ע"י שית הרא"ש, כ"ה ניסן תשכ"ז ע"י הר"מ א"ר הכותן

באמונה פשוטה) כולו תקטר כולו קודש. הלא בחינת משיח היא בחינה של כולו קודש אף דברים הנראים לכאורה חול. אשר זהו אמונה פשוטה. ומכיון שהיסוד של הדרך הוא אמונה הרי הוא בבחינת משיח. נמצא שהדרך שהוא יסוד באמונה פשוטה שהוא דרך שכולו קודש הוא דרך שמקרב את ביאת המשיח.

בעצם אין כל חדש תחת השמש הדרך שאנו הולכים בה זהו הדרך שהלכו בה הצדיקים שבכל הדורות זהו הדרך שהלך דוד המלך זהו הדרך שהלך בו רבי עקיבא זהו הדרך שהלך בו רבי שמעון בר יוחאי זהו הדרך שהלך בו האריז"ל ותלמידיו וזהו הדרך שהלך הבעש"ט וממשיכי דרכו. והא דאיתא דספרים הקדושים שבזמן ביאת המשיח תהיה רוח חדשה אין הכוונה לרוח חדשה ממש. (בנגוד לאותם הכותים שיצאו לתרבות רע בכפירה בהשי"ת ובתורותו שביססו גישתם כאלו תהיה רוח חדשה ממש) אין כל חדש בדרך שלנו עיקר החדוש הוא בזה שדברים נשגבים אלו הפך להיות לנחלת הכלל אשר אפילו פשוטי העם יכולים להיות בדרך הזאת. כי בעבר הדרך הזאת היתה דרך צדיקים, ואנשים פשוטים לא היו יכולים להבין את הדרך הנפלאה הזאת וככל שפעמי משיח מתקרבים הדרך הזאת הופכת להיות נחלת הכלל. כולנו מסוגלים ללכת בדרך זו כאשר נזקק לאמונה הפשוטה.

ההולך בדרך הזאת חייב להתאזר בהרבה סבלנות ואורח רוח כי זה העיקר!

בדרך האמונה הפשוטה אין להתפעל משום דבר לא טבעי שקורה בדרך, כי בדרך האמונה הפשוטה אין כל הבדל בין דבר שיש לו הגיון והבנה שכלית לבין דבר שאין לו הגיון והבנה שכלית. הכל היינו הך. אמונה פשוטה איז פשוטות (אמונה פשוטה היינו פשוטות) ומי שמתפעל מדברים הנראים לא טבעיים ורואה בזה כאלו שהוא דבר מיוחד, בזה הוא מוכיח שאינו חי בדרך האמונה הפשוטה, כי דרך האמונה הפשוטה מקיפה את הכל. ומאחר והכל רבש"ע הרי כמו שפשוט דבר טבעי שיש לו הגיון כך פשוט דבר שאין לו הגיון ולמה להתפעל מדבר הנראה לא טבעי יותר ממה שמתפעל מדבר הנראה טבעי אין זה רק מפני שמכניס את ההרגשה העצמית ואת ההתפעלות מהראיה הטבעית שלו אין דאס נישט אמונה פשוטה (וזה אינו אמונה פשוטה).

כל הדרך הוא דרך של קדושה. כל מה שנעשה בדרך יש בה קרן אור דקדושה מכיון שכל היסוד של הדרך הוא אמונה פשוטה. ומכיון שבדרך אמונה פשוטה מתגלה האלקות בכל המצבים בכל העניינים ובכל האופנים ואין כל הבדל אם עסוקים בדברי קודש אם עסוקים בדברים הנקראים דברי חול עצם העובדא שהכל מאת השי"ת נעשה קדושה אצל ההולך בדרך האמונה הפשוטה.

על ידי הדרך מקרבים את ביאת המשיח והגאולה השלמה כי בחינת משיח היא התפשטות הגשמיות כלומר התפשטות ההשגות. מלעבט אין אמונה פשוטה (וחיים

לכבוד ידידי היקר

מה שאתה מבקש שתכנס לדרך האמונה הפשוטה, הרי זהו באמת כל עיקר עבודת האדם עלי אדמות, וזהו גם אושרו הנצחי, אבל לא מספיק לדבר מן האמונה אלא לחיות את האמונה.

ולחיות עם האמונה פירושו של דבר הוא לחיות עם הסיבות שהקב"ה מזמין לידו. וכל אימת שמזדמן לו כעס או רוגז או צער ומכאוב. ידע שמן השמים קוראים לו שע"י הימנעותו מן הכעס, ע"י הסיבה שהקב"ה זימן לו בשעה הקריטית, בכך חי את האמונה, כלומר זכה בנשימה זו לדביקות הבורא ב"ה. וזכה לכך ע"י שנתן לבו ונפשו לשמוע הנקודה החיובית שנתרצדה במוחו בשעה שעמד למעוד ולנפול לבאר שחת. וזו המחשבה השניה של החיוב והטוב, היה לפניו דרך החיים, המקבילה לדרך הרע, ומן השמים ביקשו לראות איך יבחר דרך החיים וחי לעולם בנשימה זו, וחוזר חלילה כך תדיר במשך כל ימי שנות חייו, שאינו נפטר מזה לעולם, וזאת היא שירת חייו, שירת האדם לעומת שירת המלאכים, אשר נשגבה ממנה כי באה מכח הבוירה.

אייר ל"ח

לאור הדברים האלה, תבין כי אין בינך לבין אשתך ולא כלום, וכי לא אשתך מצערת אותך, אלא היא סיבה מאת ה' לעורר אותך לעבודתו אשר חפץ תהלה מקרוצי גושי חומר. ואם תתן את ההכנעה שלך, הרי הגעת בכך לתקון נפשך, אז תתענגו יחד על ה' ולא יחסר לכם כלום.

בכח העבודה הזאת תזכו גם להוציא את בנך היקר מן המעמקים אשר נמצא שם, ובכח הביטול העז והמוחלט תוכל להתאחד עם שרשי נפשך ושרש נפש בנך עם שרשי הנפש של הצדיקים ולהוציאו מאפילה לאור גדול, מעבדות לחירות. ולחסות תחת כנפי השכינה ולהתענג על זיוה. וזה תלוי אם תתן את שאיפתך הכנה והרצון האמיתי להציל אותו לשם הצלתו. ולא לשם פניה אחרת של בושה או כעס, אלא שלא יהיה צער להשכינה. אז תשכיל ותצלית, וה' יהיה אתך לעזרך למענו ולמען שמו הגדול. ברגשי כבוד הדו"ש כל הימים ...

בדרך קניני האמונה

לחיי עולם וגאולת הנפש, או ח"ו בוחר חיי שעה ואריכות הגלות, וגם שם ידו תנחנו ומאריכים לו אף, עד ישוב לאיתנו, לתנאו הראשון שהיתנה במעשה בראשית שמדת התשובה קדמה לה!

כדי שיזכה להציל נפשו, כדי שיזכה לראות בנועם ה', חייב האדם להתעקש להיות עד לעצם הסכנה אשר הוא שרוי בה, מצב יצרו, אויבו בנפש, וחכמינו גילו לנו עצה נפלאה, איך לעמוד במלחמה ולנצח בה: "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר רע", בידך חייבת להיות היוזמה של הקרב, כששונאך תוקפך, אתה מוכן לקרב וזוכה בו, רק באותו הרף עין של הנשימה הזו, עד התחדשות נשימה חדשה תוך הרף עין, כחוק התחדשות הבריאה, ואז חוזרת המלחמה על עצמה, וחוזר חלילה, המאבק הוא עצם החיים, במלחמה הזאת אתה הופך להיות בורא של עצמך, בבחינת ממית ומחיה, כמאמר החכם: "מה יעשה ויחיה?", ימית עצמו ויחיה!", יחיה לעולמי עד תחת כנפי השכינה !.

מה הוא ה"מנא קרבא" מה הם כלי המלחמה היעילים ומה הן התחבולות מלחמה? בזה שישכיל לרדוף להכיר לדעת את אפסותו, את האין שלו, לא ישכח, ויתלהט תמיד בכל כוחותיו להגיע לכך, אחרי הכירו לדעת כי זה הוא עוגן ההצלה היחיד שיעמוד לו בעת מיצר ומצוקה, ירוץ בשארית נפשו לקראת תכליתו, ומעוצם ריצתו, לא יוכל לעכבו שום דבר, וגם אז לא ירגיש שום כאב

ומי יתן והיה לבבך זה לפניו כל הימים. כי בקשת האמונה וקנינה, עבודה גדולה היא, כמאמר הכתוב: "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה'",

ומי שמבקש לעלות על דרך האמונה ללכת בה תמיד, מתגלים לו מכשולים ועיכובים שונים, ועל כן הזהירו לנו חכמינו ז"ל: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך", כי אחר שחפץ הקב"ה להרבות בשכר האדם, צריך שקיין האמונה יהיה חרוט בבשרו בחינת "מבשרי אחזה אלוקי", כדי שערך האמונה לא יהיה מוחזק לעצמו, נפרד ממהותו, אלא האדם גופו דייקא, על כל מכשולותיו ונטיות טבעו וכל לבושיו, יהיו מציאות אמונה יהיה, אפוף כולו אמונה, אשר אז בודאי תתגלה על ידו מציאות הבורא בעולם!.

ואי אפשר להגיע לכך ואין זוכים לזה, אלא אם כן יתן את עצמו לה. יקריב לו כל רצונותיו, כל אהבותיו וכל נטיות טבעו יבטל בביטול גמור, להכיר לדעת שאין לו שום אחיזה, שום כח ושום שכל, מלבד הכח האלוקי המפעם בקרבו והמפעילהו, גם שומרו מן העבירות ע"י הזמנת הסיבות השונות המונע ממנו מלהוציא אל הפועל מחשבת פיגול, אם ע"י רגש הבושה או פחד מאדם שיראהו, או ע"י הצמצום בקול המצפון הפנימי הלוחש לאדם תדיר, כדי שתישאר ענין הבחירה בעולם. ולשם כך נותנים לו לאדם תמיד שתי אפשרויות שקולות כבמאזניים ושני דרכים לפניו, ובכח בחירתו יבחר באחת מהן, לטוב או למוטב,

כתבה עליו התורה "ולא ידע איש את קבורתו", משום שהגיע בעבודתו למדרגה כזאת, שהפך להיות כולו נפש, שגופו נתאפס כל כך, שלא נוכל לידע קבורתו, לא נודע שנקבר בכלל, נפסק להיות בו בחינת קבורה, לא נשתייר בו בחינת גוף הטעון קבר.

כל אדם מישראל, באשר הוא שם, יכול וצריך להגיע לפי ערך מדרגתו, לכך. להניח הטפל בו מסתתר טבעו, מנדהו של האדם. ולאחזו בעיקר, ומי שרוצה בכך באמת, זוכה ומגיע לשלימות תקון נפשו, ומן השמים מסייעין בידו. כי לא ידח ממנו נידח. ואז טוב לו בעולם הזה ואשרי לו לעולם הבא. וכל העולם כולו כדאי הוא לו.

ויסורים, כי חשקת קנין דביקותו בחי החיים גברה על הכל, כי נתגלה לו כבר עוצם התענוג הנפלא, אשר אין האדם יכול להשיג, לא הפה לדבר ולא האוון לשמוע, זוכה בה, דוקא ע"י עבודתו במיצרי הגוף שהוא המדרגה היותר תחתונה של הבריאה.

למדרגה גבוהה זו, זכו הגדולים מצוקי ארץ, אשר תמיד התייגעו על מציאותם ומסרו חלבם ודמם למסרקות ברזל, כי אש האהבה לקרבת ה' עצמה וגברה על יסוריהם, זכו והפכו גופם לנפש להיות מרכבה לשכינתו יתברך.

ומשה רבינו ע"ה, שכתוב עליו "בכל ביתי נאמן הוא", שהיה כולו בחינת "ביתי" ונאמר עליו ולא קם כמשה צופה ומביט תמונתו,

